

РЕШЕНИЕ

№ 3457

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **811** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Е. с ЕИК:[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], бизнес център Е., ет. 9, представлявано от К. К. И. – управител, срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 22-4332-000147 от 11.01.2022 г., издадена от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която е наложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДВП – прекратяване на регистрация на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се навеждат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна, тъй като не са налице материалните предпоставки за издаването ѝ. Твърди се, че свидетелството за управление на МПС на Л. Н. Г. е издадено от Обединено кралство Великобритания, преди влизане в сила на Споразумението за оттегляне, поради което отговаря на изискването да е издадено от държава- членка на Европейския съюз. Алтернативно се излагат аргументи, че Обединено кралство Великобритания е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана на 08.11.1968 г. във В., което също е основание за признаването му в Република България. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебното заседание жалбоподателят поддържа жалбата. Претендира разноски за държавна таса.

Ответникът – полицейски орган, полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция не се явява и не се представлява.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед № 22-4332-000147 от 11.01.2022 г., на М. Е. е наложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство – товарен автомобил Пежо Партнер за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Според мотивите на Заповед № 22-4332-000147 от 11.01.2022 г. на 28.12.2021 г. около 20:45 ч. в [населено място] по бул. Б. шосе с посока на движение от [населено място] към [населено място], българският гражданин С. Б. Г. е управлявал товарен автомобил Пежо Партнер с регистрационен номер СВ4394СР, собственост на М. Е., на територията на Република България, без да притежава валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. В Заповедта е посочено, че С. Б. Г. е управлявал с чуждестранно национално свидетелство, издадено във Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от три месеца, след като е влязъл в Република България. На основание чл.162, ал.1 от ЗДвП на водача е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 557823/28.12.2021 г., като е направена преценка, че са налице и материално-правните предпоставки на чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл.22 от ЗАНН.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

С жалбата се оспорва индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежно легитимирано лице, спрямо което е приложена принудителната административна мярка и засегнато с издаването на оспорената заповед, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г., подписана за Министъра на вътрешните работи от зам. министър Ф. Г. /надлежно оправомощен/, са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. И. В. Й. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

По делото няма спор по фактите. Заповед № 22-4332-000147 от 11.01.2022 г., е

издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“, пр. 2-ро – адресатът на заповедта е собственик на МПС, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата по тази разпоредба, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му. Спорният по делото въпрос е дали свидетелството за управление на МПС, притежавано от С. Б. Г. е валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. „а“ от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В случая СУМПС на жалбоподателя е издадено на 21.06.2015 г. от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност - 20.06.2025 г. В този смисъл може да се направи заключение, че към момента на издаването му, не влязло в сила Споразумението за оттегляне, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020 г. Съгласно Споразумението, правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за „преходен период“, продължаващ до 31 декември 2020 г. Споразумението за оттегляне е издадено в преходния период и правото на Съюза се прилага за О. кралство в този преходен период, поради което свидетелството за управление на МПС е приравнено на издадено от държава-членка на Европейския съюз. СУМПС съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО е приложима и във Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават,

издадените от тях СУМПС.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл на официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Б. <https://www.mvr.bg/%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/>, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство няма разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, компетентният и орган – Министерство на вътрешните работи е предоставил публична информация, че тези СУМПС ще се третират като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В настоящия случай е безспорно, че свидетелството за управление на МПС на лицето, управлявало автомобила на дружеството жалбоподател, е издадено от Обединено кралство Великобритания на 21.06.2015 г. и е със срок на валидност 20.06.2025 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период и официално обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него на територията на Република България.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не е била налице предпоставката на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

За пълнота следва да се посочи, че в случая е налице и още едно основание за отмяна на процесната Заповед. Както вече се посочи съгласно чл. 162, ал.1 от ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. От данните в оспорената заповед не става ясно от кой момент административният орган е приел, че оспорваният е влязъл в страната, за да се приеме, че е изтекъл срокът, визиран в чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 от ЗДвП в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него съдебни разноси – 50 лв. – заплатена държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-000147 от 11.01.2022 г., издадена от полицейски орган, полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на М. Е. с ЕИК:[ЕИК], е наложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Е., с ЕИК:[ЕИК], сумата от 50 /петдесет/ лв., представляваща направени съдебни разноси за заплатена държавна такса.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Съдия: